

Tompa Mihály Hajnalka

Hangos vers

(A hanganyag itt található: <https://varazsbetu.hu/mesetar/hajnalka>)

**A kert viráginak bájos seregében
Hol a kék és fehér liliom nyit szépen
S a rózsza szomszédja viola, tulipán:
Virult a hajnalka, mint egy ifjú leány.**

A kertnek virági mind ifjak és szépek!
Ifjuság és szépség aranyidejének
A tündér szerelem társa, kísérője...
- Mindenik virágnak vagyon szeretője!

A csapodár lepke hizelgő szavára:
Szerelemtől pirúl a rózsá orcája;
Bársony-ajkával a karcsú kék liliom:
A méhe szájára mézédessé csókot nyom.

A tulipán, ki a fuvalmat szereti:
Hogy keblébe nyuljon, megengedi neki;
A gyászos rozmarin, ezen özvegy virág
Előtt is, mosolygó színben áll a világ!

A virágok között, a szerény folyóka,
A pirosuló hajnalt szerette régóta;
Ki őt enyelegve hitte hajnalkának.
Hajnal és hajnalka boldogok valának.

Szeretői a kert többi viráginak,
Szellő méh, pillangó még mind aludtanak;
De jókor felkele a szerelmes hajnal,
S kedveséhez repült csóktól égő ajkkal.

Mikor jött, ragyogott egész tekintete,
De a válás perce amint közelgete:
Jobban jobban sápadt, s búcsú-fájdalmának
Gyöngyei a virág kelyhébe hullának.

Őrzötte hajnalka a drága harmatot;
Melyet hű kedvese emlékül ott hagyott;
Hőségben sok virág mig megbetegedett:
A hűs harmattól nyert kelyhe enyhületet.

Hogy hajnal s hajnalka boldogok valának:
Ellenére volt a kevély napsugárnak,
Ki, megrontásukat feltevén magában,
Leszállt a virághoz csillogó ruhában.

Ifju, szép hajnalka! nemed dísz, éke!
- Szólt a szerény virág csapodár vendége, -
Mit keblem oly híven, oly régen rejteget:
Engedd kibuzognom forró szerelmemet!

Ragyogó napsugár, a virág felele,
A hajnalt szeretem s boldog vagyok vele!
Méltatlan volnék, hogy éljek: ha hűtelen
Tudna lenni a hű hajnalhoz kebelem!

Szivem hűségével régen ő birja már:
Keress te más kedvest, csillogó napsugár!
Szólott hajnalka az ékes csábítónak; -
De aki folytatá szavát hódítólag:

Szép virág! a hajnal keble olyan hideg, -
S oly rövid az óra, amig enyelg veled!
Én reggeltől estig mulatok melletted,
Betöltvén szerelmem lángjával kebledet!

Hatalmas vagyok én! ösmér az ég, a föld!
Megállni sem mer a hajnal szinem előtt;
Ránézek... s elsápad arca kölcsön-pirja;
Mert azt is sugárim kegyelméből birja.

A jegenyefának egykor irigyletted:
Hogy oly magasán áll fejével feletted!
Szeress... ölelj által... s mely odafenn kéklik:
Sugárderekamon felfolyhatsz az éig!

Szólott a csábító, - s kit habozni látott:
Általölelte a reszkető virágot;
S kit forró hevével csókolt össze ajka:
Egészen oda lett a szegény hajnalka!

Mi a büszke rózsza, s a halvány lilium?
Százszor több kellem van szerényke arcodon!
Mit ér a rezeda s istenfa illatja!
A koszorut szivem ah csak neked adja!

Célt ért a csapongó napsugár, - mellette
Hívét a könnyelmű virág elfeledte;
Sirt a hajnal, végre könyje kiszárada
S barna fátyolban járt, minő volt bánata.

Addig kedveséhez járt a nap sugára,
El nem hagyván őtet, csupán éjszakára;
Boldog még sem vala a hűtelen virág,
Ugy tetszett; keblében titkos bú férge rág.

Szerelmem, napsugár! szólt sohajtva sokszor,
Csókod és szerelmed, mely hő ajkidon forr:
Ah, olyan égető!... csupa tüzláng!... heve
Alatt hervad, lankad virágod kebele!

S midőn bánatjában meghervadt, beteg lett;
A jó hajnaltól nyert enyhe harmat-cseppet;
De a napsugárnak forró ajka legott
Felszitta kebléről az édes balzsamot.

S nem soká tartott a napsugár hűsége:
Mostan a hétszinű szivárványért ége;
Majd kacérkodni a csendes tóhoz jára,
S kacsingatott este a hegyek ormára.

Most fényes csókjai a felhőkön égtek;
A délibábnak, a puszták tündérének
Heves szerelemben lőn majd játszótársa...
- Szegény hajnalkának nagy volt bánkodása!

Nagy volt a hűtelen virágnak bánata!
Ha eljött kedvese: lángjától hervada.
Ha a csalfa sugár mellőle elmaradt:
Szíve elszorult a féltés sulya alatt.

És hitszegésének fájdalmas emléke:
Keblében emésztő, kínos lánggal ége;
Végre midőn meghült s messze vonult vala
A csalfa szerető: hajnalka meghala!

S a hűtlen napsugár meg sem látogatta
Sirját a virágnak, ki meghalt miatta;
A napraforgónak mondott szép szavakat:
Nála hajnalkának emléke sem maradt.

De nem így tőn a hű szerető, a hajnal,
Bús emlékezettel és szánó sohajjal
Este reggel eljárt a virág sirjára,
Ömölvén bánatos könnyűinek árja.

És addig kesergett a sirhalom felett,
Hogy amint eljött a megújult kikelet:
Csudát tőn a hűség s szerelem harmata,
Mert a megholt virág újra feltámada.

S ki hűtelenségét szemére nem veté:
Szerellemmel hajolt a szép hajnal felé;
Kellem és hűségtől lőn teljes kebele,
- Hajnal hajnalkával ismét boldog leve.

-

A csábító maig eljár hajnalkához,
Mézes szavaival nyájas mosolygást hoz;
De a virág, látván a csalfa sűgarat:
Tölcsérét bezárja, - s hivéhez hív marad.

(A hanganyag itt található: <https://varazsbetu.hu/mesetar/hajnalka>)